

CONTES D'ESTIU (I): IDRISSA

CARLOS ARBÓ

Idrissa és un senegalès de trenta-sis anys que, estintolat a la porta d'una barraca, contempla l'infinit. La tristor de la solitud rosegava els seus ulls negres i brillants. Volia ser un ocell de pas quan va arribar a Lloret l'any 2004, però encara no ha decidit marxar.

Va néixer a la comunitat rural d'Oukout, una de les quatre que formen el departament d'Oussouye, a la regió de Ziguinchor, a l'extrem sud-oest de la Casamance, una zona entre Gàmbia i Guinea Bissau que pateix des de 1982 un conflicte armat entre l'exèrcit senegalès i la guerrilla independentista.

I va fugir, com tants altres, per temor que una nit se l'emportessin per servir com a soldat o que el matessin si sospitaven que col·laborava amb uns o altres.

Va embarcar en un vaixell de pesca per arribar, després d'una travessia feixuga, al port d'Arrecife de Lanzarote i salpar, pocs dies després, en un paquebot de càrrega rumb a Barcelona.

Sense papers, immigrant il·legal, sabia que en qualsevol moment el podien enxampar i facturar-lo cap al lloc d'on havia escapat. Al port de Barcelona va fer de camàlic unes setmanes a les ordres d'un contractista patibulari que es quedava una part del sou a canvi de deixar-lo dormir en un magatzem industrial mig derruït. Quan uns companys li varen comentar que a les plantacions d'hivernacles del Maresme hi mancaven jornalers se n'hi va anar per fer de pagès i va aconseguir un permís de treball temporal. Una nit d'estiu, amb un grup, va anar de discoteques a Lloret i, enraonant amb compatriotes que treballaven a la construcció, va decidir quedar-se per fer de manobre.

La crisi del sector el va agafar en pilotes. Desesperat per trobar feina, va demanar ajuda a EnDa Lloret, una ONG amb seu a Dakar i ramificacions arreu del món.

Ara, cada estiu, treballa de rentaplats en un hotel de tres estrelles, empalmant dos contractes eventuais de quatre setmanes. Una modalitat prevista en el conveni del sector de l'hostaleria per a la realització dels serveis extraordinaris amb un horari màxim de sis hores i mitja diàries.

Ara bé, Idrissa treballa 10 o 12 hores al dia, set dies a la setmana durant juliol i agost, sense dies de descans ni vacances, li descompten sis euros diaris per manutenció i es compra la roba de treball.

Al final de les primeres quatre setmanes, cobra 890 euros i el mateix quan acaba el segon contracte. I, si treballa quinze dies de setembre, se li retribueix amb diner negre.

La resta de l'any recull furtivament pinyes que li paguen a 0,35 /quilo. Amb recursos tan magres només pot malviure. Malgrat tot, confia que la sort canviarà i s'omplirà les butxaques per poder tornar al seu país on s'haurà acabat la guerra fratricida. Són somnis d'una nit d'estiu.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/07/05/contes-destiu-idrissa/792303.html?utm_source=rss